

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. C.
przy uczestnictwie T. C.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie o stwierdzenie spadku oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 lipca 2016 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że potrzeba przyjęcia skargi do rozpoznania jest w sposób oczywisty uzasadniona, a uchybienia sądów pierwszej i drugiej instancji są oczywiste.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziane w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie złożenia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie zmusza skarżącego do przedstawienia argumentów przemawiających za tym, że – oprócz

podstaw do zaskarżenia orzeczenia – są także przyczyny kasacyjne, a więc powody wykraczające poza indywidualny, prywatny interes skarżącego. Wynika to z ogólnego założenia systemowego, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia od orzeczeń prawomocnych uwzględnia także szeroko rozumiany interes publiczny, ujęty w art. 398⁹ k.p.c.

Wnosząc skargę kasacyjną, wnioskodawca – podniósłszy podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podniósł, że „potrzeba przyjęcia niniejszej skargi kasacyjnej wynika z faktu, że jest ona w sposób oczywisty uzasadniona, zaś uchybienia sądów tak pierwszej, jak i drugiej instancji wykazane w skardze – oczywiste”. To uzasadnienie formalnie spełnia wymagania przewidziane w 398⁴ § 2 k.p.c., tkwi w nim bowiem element motywacyjny, w istocie jednak sprowadza się tylko do nieco rozbudowanego leksykalnie powtórzenia treści art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W tym uzasadnieniu nie można odnaleźć żadnego istotnego argumentu przemawiającego za przyjęciem skargi do rozpoznania, w tej konkretnej sprawie i w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Wprawdzie oczywista zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wymaga szerokiej motywacji, musi jednak mieć wsparcie w mocnych, jednoznacznych i dla każdego oczywistych stwierdzeniach i argumentach. Takich argumentów skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przedstawił; także takich, które mogłyby być podłożem oceny jego pokrzywdzenia (*gravaminis*).

W tej sytuacji wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania należy uznać za bezzasadny, dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).